

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.
(Priloga Vrtcu.)

Štev. II.

Ljubljana, dné 1. novembra 1895.

III. tečaj.

Res je šel!

Nedeljo bom pa šel — v nedeljo bom pa šel!« prepeval je oni dan Zajčev Slavko na Vrtarjevem pragu.

»Kam boš šel, Slavko, kam?« popraša ga Vrtarjeva Micika.

»Nekam, pa ne povem, kam,« odgovori Slavko.

»Nu, le povej, Slavko; saj ne bo nič hudega, če poveš,« sili Micika.

Sedaj se pa Slavko nasmeje, dene prstek v usta, veselo pogleda okoli sebe, pa zopet zapoje: »V nedeljo bom pa šel . . .«

Počakajte malo, mali nagajivčki, vam pa jaz povem, kam bo šel Slavko v nedeljo. Kam neki? — v cerkev bo šel v nedeljo. Tako so mi vsaj povedali njegova dobra mama. Nikar pa ne mislite, da je Slavko že tako velik, kakor ste vi drugi. E, majhen je še, majhen. Komaj je star tri leta, visok je pa malo več, kakor tri pedi. Sicer pa je čvrst in vesel dečko. To vam zna moliti in peti, kakor bi hodil že tri leta v

šolo. Res, nosi še petelinčkove hlačice, vendar pa že precej razume njegova drobna glavičica. Še Jejčkov Pepček, ki teka že tretje leto v našo šolo, se čudi, če začne Slavko praviti, kaj zna. Saj pa tudi lahko mnogo zna. Komaj je začel dobro govoriti, že so ga naučili mama moliti molitvico v čast angeljčku varihu. To je vsak dan ponavljal zjutraj in zvečer in jo zares lepo zna. Poje pa najlepše tisto

Mladi smo vojaci še,
Sučemo že sabljice
Na povelje bobnarja,
Ki na boben ropota:
Taram, taram . . .

Nekega dne se Slavko kar spomni, da mora iti tudi on v cerkev, da bo pri sveti maši. Mama so ga tolažili dolgo časa, češ »si še premajhen«. Toda Slavko ni bil zadovoljen s tem. Na prste se je postavil ter visoko vzdignil ročici, da bi pokazal, kako je že velik. In ker je le prosil, naj gre vendar v cerkev, so mu obljubili, da bo šel, kadar se bo naučil lepo moliti »oče naš« in bo tako velik, da bo lahko pogledal na mizo. To je bilo sedaj dela s tem malim učenčkom. Vsak dan je stal vsaj dvakrat pred mamo ter molil za njimi »oče naš«. Pa težko je šlo, težko. Kadar je prišel v molitvici do tam: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh«, vselej je hotel Slavko pristaviti, da mora biti kruh bel. Ko so mu pa povedali mama, da bo dal Bog belega kruha, če bo priden, privadil se je celi molitvici.

Moliti je torej Slavko znal. Ali kaj hočemo, ko je pa rastel le počasi. Vsak dan je tekkel k mizi, stopil je prav ravno na prstke, visoko privzdignil svojo drobno glavico ter skušal pogledati na mizo. To je šlo pa le počasi. Ni mogel pogledati na mizo, pa ni mogel. Slednjič se mu je pa tudi to posrečilo. Bilo je ravno v petek opoldne. Solski zvonec v samostanski šoli je ravno zapel in pri vratih so se poslavljale učenke s »hvaljen bodi Jezus Kristus« ter hitele s praznimi želodčki k polni skledi domov. Pri Zajčevih je bila tudi že skleda na mizi in je čakala, kdaj jo bodo začeli prazniti. Odmolili so bili že molitvico pred jedjo. Slavko je komaj čakal, kdaj mu bodo dali žlico v roko. Silno lepo je

dišala jed. Kaj radoveden je bil naš mali znanček, kaj bo jedel. Kar je mogel, stegnil se je, da bi videl, kaj je v skledi. V tem hipu pa zakriči: »Ata, mama, štruklji so! V nedeljo pa že pojdem v cerkev.« — Od tistega dne pa je Slavko pri vsaki priliki zapel: »V nedeljo bom pa šel!«

Moliti je Slavko že znal in na mizo je bil tudi pogledal. Sedaj je samo še čakal nedelje. Na zadnje pa je prišla tista srečna nedelja. Mama so Slavkova lepo umili in oblekli, ata pa so vzeli iz omare Slavkov novi klobuček in hajdi — Slavko gre z očetom v cerkev k sveti maši.

Nekam možato je stopal naš znanček, ko je šel prvič v cerkev. Vendar se je pa oprijel očetove suknje. Morda se je bal, da bi se zamešal med ljudmi. Tam na desni strani pred Marijinim altarjem sta se vstopila v cerkvi. Kmalu so zapele orglje in sv. maša se je pričela. Slavko je imel celo sv. mašo ročici lepo sklenjeni in pazljivo gledal na altar.

Prišedši domov ni mogel Slavko dopovedati, kako lepo je v cerkvi. Samo to bi bil še rad vedel, kje pojejo tako lepo. Petje je samo slišal, pogledati nazaj si pa v cerkvi ni upal, ker je vedel, da se ne sme. Zato je pa doma svojo mamo popraševal, kdo je pel v cerkvi. Nù, ker je bil Slavko res priden, so mu razložili mama tudi to. »Veš«, tako so začeli praviti, »tako pojejo tiste pridne učenke iz samostana. Saj sva jih zadnjič srečala, ko so šle tako lepo mirno in v vrsti domov iz cerkve. Posebno lepo poje Simšičeva Ivanka, Lekšanova Micika in pa Miloševa Pavlica; druge jim pa še pomagajo.« »O, sedaj pa že vem, kdo zna tako lepo peti,« začne hitro mali Slavko. »Mama, kdo sta pa tiste gospe, ki hodita s temi pridnimi učenkami?« izprašuje dalje radovedni Slavko. »I, kaj ne veš, to sta častiti sestri Šerafika in Metoda. Zadnjič sem ti že pravila, ko sva jih srečala, da se jim moraš lepo odkriti in jih pozdraviti s »hvaljen bodi Jezus Kristus«. Zapomni si, kadar vidiš tiste dobre gospe, vselej moraš tako storiti.« Tako so učili mama svojega dobrega otroka. »O, saj bom, mama, prav gotovo jih bodem lepo pozdravljal,« obetal je Slavko.

Naš mali sitnež, Slavko, hodi sedaj, ko je še ugodno vreme, prav pridno v cerkev. Stariši so ga prav veseli, pa tudi angeljček varih je gotovo zadovoljen ž njim in ga je skoraj gotovo že zapisal v »zlato knjigo«.

Fr. — ek.

Prvi vernih duš dan.

Ni mladi bralci, ki imate še dragega ateja in ljubo mamo, pač še ne veste, kaj je vernih duš dan. Jaz lansko leto tudi še nisem vedel, a letos je to drugače.

Pokopališče je polno pobožnega ljudstva, ki obuja danes ob okrašenih grobovih spomine o znancih, prijateljih ali sorodnikih. Tudi jaz sem se jim pridružil, a ne s čuti, ki so me prešinjali druga leta, ko mi je bila pot na pokopališče tako lahka. Videl sem pač tu pa tam hčer, sina, ki sta plakala za roditelji, videl sem mater, ki je točila solzé za ljubljnim detetom, videl sem mladeniča, ki je brisal oko za iskrenim prijateljem — i meni se je pri teh prizorih duša vtopila v globokò žalost. Ah, trikrat nesrečni otrok, katerega za vedno zapusti skrbni oče!

Take misli so se mi budile v glavi, ko sem stopal od groba do groba ter hvalil Boga, da je meni tako milostiv.

In letos? Letos ne pohajam po grobišču, ne oziram se po lučicah, ki tako turobno brlé na grobovih; ne pregledujem vencev s svilnatimi trakovi in zlatimi napisi: pred visokim razpelom klečim sam s povešeno glavo in sklenjenimi rokami, moj duh pa biva daleč, v domačem kraju, na domačem pokopališču, kjer snivajo smrtno spanje — moj predragi, preljubi oče! Da bi mogel vsaj z brati, s sestrami ob dragem grobu skupno moliti, lažje bi trpel današnjo žalost. Ali ne, sam sem na tujem pokopališču mej tujci, nimam nikogar, da bi mu potožil svojo bridkost. Nikdo me ne sliši? Da, da,